

DE VERDWENEN HAMSTER

*Dit boek komt volledig uit de verbeelding van twee fantasierijke zusjes.
(met een beetje hulp van hun gekke nonkel Dieter)*

Bedacht door: **Mare en Minne Boffé**

Geschreven en getekend door: **Dieter Rogiers**

Coverdesign: Katya Voitko – www.katyavoitko.com

- Hoofdstukken -

1. Een hamster wordt wakker p. 5
2. De tocht door de keuken p. 10
3. Het einde van de regenboog p. 18
4. Eenhoornland p. 25
5. De draak valt aan! p. 33
6. De puntige berg p. 41
7. Hamsters in het nauw p. 48
8. Duel met de draak p. 57
9. Een race tegen de tijd p. 65
10. Afscheid p. 72
11. Een nieuwe regenboog p. 78

UITGEVERIJ

De Verdwenen Hamster is een publicatie van

Uitgeverij M&M

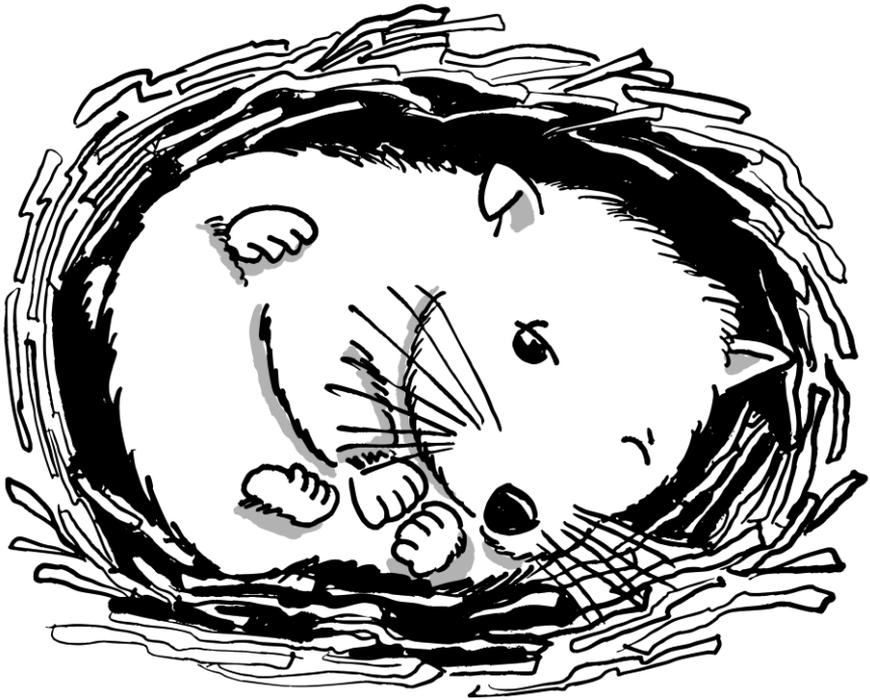
ISBN: 9789464652703

Eerste druk: juli 2022

© 2022, Dieter Rogiers

- 1 -

Een hamster wordt wakker

Oreo lag te slapen in zijn kooi, want het was een heel vermoeiende dag geweest. Bicky had hem al om zeven uur 's ochtends wakker geschud, en daar houden hamsters niet van.

“Kom, Oreo”, zei Bicky. “Ik heb iets heel bijzonders gezien.”

“Kan ik dat later niet zien?” vroeg Oreo, en hij draaide zich nog eens om in de snippers van zijn hamsterkooi.

“Nee, je moet NU meekomen!” zei Bicky. Hij schudde nog eens hard aan het lijfje van Oreo.

De hamster zuchtte diep. Dit deed Bicky nu altijd! De twee kenden elkaar al van toen ze nog heel klein waren. Ze zaten toen samen in dezelfde hamsterkooi, bij Pieter. Die was nog altijd het baasje van Oreo. Maar Bicky had nu een ander baasje: Paulien, de zus van Pieter. Zij sliep in de kamer ernaast. En daar had Bicky zijn eigen huisje, in felle roze kleuren. Ook al was hij een mannetje. Maar dat maakte Paulien niet uit. Als zij van roze hield, moest Bicky daar ook maar van houden.

Bicky hield er echter niet van. En dus ontgrendelde hij bijna elke nacht de deur van zijn kooi om Oreo uit zijn slaap te halen. Hij trippelde dan voorzichtig langs de slapende Paulien door en glipte door haar

slaapkamerdeur. Die stond immers altijd op een kier, zodat ze steeds het geruststellende licht van de gang kon zien.

Elke keer als Bicky 's nachts op pad was geweest, zag hij wel iets bijzonders. Iets spectaculairs. Iets formidabels! Al bleek het uiteindelijk toch nooit zo speciaal te zijn. Een verfrommeld zakje chips dat mysterieuze krakende geluidjes maakte. Een kat die als een acrobaat op de dunne rand van het dak balanceerde. Een keer was het een magisch puzzelstukje geweest dat wonderlijk in elk ander puzzelstukje kon passen ... tot Oreo het probeerde en het toch niet zo bleek te zijn.

Oreo twijfelde er dus niet aan dat hij ook dit keer weer voor niets uit dromenland werd gewekt. Verdomde Bicky! Had die niks beters te doen? Kon hij Oreo zijn ochtendrust niet gunnen? Maar Oreo was nu toch wakker. Dus strekte hij zijn stramme hamsterpootjes eens goed uit, krabbelde hij recht en volgde hij Bicky geuwend de kooi uit.

De hamsters slalomden langs de poten van de sofa, baanden zich een weg door een bos kietelende tapijtsprietjes en namen dan de planken vloer naar de keuken. Waar leidt Bicky me nu weer naartoe, vroeg Oreo zich af. Maar voor hij daar iets over kon zeggen, hield Bicky zijn hamstervinger voor zijn mond.

“Still!” fluisterde Bicky. “We moeten voorzichtig zijn.”

Met zijn hoofd piepte Bicky langs de keukendeur. Oreo deed hetzelfde.

Hij zag dat de mama van Pieter en Paulien ook al wakker was. Ze droeg een oranje kamerjas en warme slippers in de vorm van een blaffende hond. Zo te zien was ze aan het strijken. Sissend ontsnapte stoom uit het strijkijzer.

“Waar moeten we naartoe?” fluisterde Oreo terug. Hij ergerde zich eraan dat Bicky altijd zo geheimzinnig deed.

Bicky knikte naar de deur aan de andere kant van de keuken, die toegang gaf tot de tuin. Het was maar ongeveer vijf meter tot daar, maar op de tegelvloer zouden hun hamsterteentjes veel lawaai maken. De kans dat de mama van Pieter en Paulien hen zou horen was groot. Als ze hen zag, zou ze hen zeker vangen en terugsteken in hun hamsterkooi.

Ook al was Oreo nog slaperig, dat had hij liever niet. Want ook al klaagde hij veel over Bicky, iedere keer was hij toch nieuwsgierig naar wat die hem wou tonen. Ook nu was dat zo. Maar om dat te weten te komen, moesten de hamsters eerst een trucje vinden dat hen geluidloos de keuken door zou helpen.

Oreo zag hoe Bicky zijn hersenen pijnigde. Zijn gezicht begon dan te rimpelen en zijn ogen kneep hij keihard dicht. Maar toen hij zijn mond opende, kwam er geen oplossing uit. Alleen een diepe zucht.

“En ik wilde je zo graag tonen wat ik heb ontdekt!” jammerde hij.

Oreo had het daarbij kunnen laten. Hij had zich kunnen omdraaien, opnieuw zijn warme nest kunnen inkruipen en nog een uurtje kunnen slapen, tot Pieter wakker werd. Maar Bicky was zijn beste vriend. En die wilde hij niet teleurstellen. Daarom pijnigde ook Oreo nu zijn hersenen. Hij kneep zijn ogen dicht en dacht diep na. En omdat Oreo een stuk slimmer was dan Bicky duurde niet lang eer hij de oplossing had.

Hij klopte zijn vriendje op de schouder en stelde hem gerust. “Doe zoals ik”, zei hij. “Dan kan er niets mislopen.”